

A black and white profile of a woman's face, looking to the right. Her mouth is open, and a vibrant red rose is positioned inside it. The background is a soft, light grey gradient. The text is overlaid on the left side of the image.

EVA HRAŠKOVÁ

LEN
KÝM
SITU

MARENČIN PT

*Jediná knihu, ktorú môžeme prečítať len raz, je
Kniha života. Je to zároveň jediná kniha, ktorú jej
autor nemôže prepísať. Všetko, čo sa na jej stránky
dostane, tam zotrva navždy. Neexistuje zmizik ani
delete vo Worde. Preto pri jej písaní buďte zvlášť
opatrní...*

Eva Hrašková

Len kým si tu

MARENČIN PT

© Eva Hrašková, 2014
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2014
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2014
Design © Katarína Marenčinová, 2014
Jazyková úprava Sylvia Sachs
399. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-369-4

I.

Spotené a ulepené vlasy sa Michaele lepia okolo rozhorúčenej tváre. Ešte raz ju napne na zvracanie a s námahou sa nakláňa nad záchodovú misu. Opäť naprázdno ako posledné dva razy. Vysilená klesá na dlážku a opiera si hlavu o stenu. Ani by ju nenapadlo, že to celé môže zájsť až tak ďaleko. Vie, že už nemôže takto existovať, ale nemá dosť síl na nový začiatok.

Keď sa o ďalšie dve hodiny zobudí na krčie v žalúdku na pohovke v obývačke, nepamätá si, ako ani kedy sa premiestnila z najmensej miestnosti v byte do ležiacej polohy. Siahá po pohári vody, ktorý si nechala na stole, aby si ovlažila zvratkami spálené pery. Do odchodu do práce jej zostáva ešte takmer dve a pol hodiny. Pri myšlienke na slovo „práca“ jej opäť stiahne žalúdok a zacíti pulzujúcu bolesť hlavy. Ako zbožňovala to, čo robila... To, čo nenávidí, je používať minulý čas v spojitosti so všetkým, čo pre ňu v živote niečo znamená. Siahá po telefóne, aby skontrolovala... Čo vlastne chce skontrolovať? Znovu zacíti tú obrovskú bolesť v žalúdku. Display je prázdny. Žiadny zmeškaný hovor ani správa.

Vonku sa črtá slnečný májový deň. Z neďalekého parku dolieha k bytu štebot vtákov, ktorý v stále častejších intervaloch rušia zvuky áut. Za oknom, zdá sa, prebieha normálny život. Normálny. Michaela sa pri tom slove tisnú slzy do očí. Čo normálne sa za posledné dva roky v jej živote udialo? Alebo predsa bolo všetko normálne, iba ona nie? Často sa jej táto otázka prediera do mysle. Dnes však nie je vhodný deň na dlhé ranné úvahy. Pomalým vstávaním prekonáva prvotné závraty a znovu siahla po pohári vody. „Pomaly, po gľoch,“ vynárajú sa jej rady matky z detstva. Tak si opäť iba ovlaží pery, no neprijemná chuť v ústach ju prinúti prejsť do kúpeľne a umyť si zuby. Zvuk tečúcej vody ju upokojuje. Mechanický pohyb kefky po zuboch opätovne napína na zvracanie. Bludný kruh... Keď si uvedomí, že akákoľvek snaha o ústnu hygienu je márna, vyzlečie si nočnú košeľu a sadá si do vane. Pomaly, postupne na seba púšťa prúd horúcej vody. Tá jej okamžite objíma vysilené telo, zamáča vlasy, ktoré sú kde-tu ulepené od potu či od zvratkov.

Elektronický vrátnik vpúšťa Michaelu do budovy firmy. Po takmer hodinovej sprche užila tabletku proti žalúdočným kŕčom a rozhodla sa nevzdať tento deň, ale znovu sa postaviť zoči-voči ďalším náročným úlohám. Hoci je v budove, nechce sa jej zložiť si slnečné okuliare. Chráni nimi svoje opuchnuté, uplakané a ubolené oči. Tak dávno sa jej nepodarilo prísť do práce na pol siedmu. Zvyčajne o tomto čase len brázdí ulice veľkého mesta v snahe sa čo najrýchlejšie dostať k múrom, ktoré ju pohltia na zvyšok pracovného

dňa. Tajne dúfa, že bude v kancelárii prvá a stihne dokončiť včerajšiu začatú prácu pred rannou poradou. Prekvapenie, ktoré ju čaká za dverami kancelárie, jej však vyráža dych. Takýto scenár by nepripravil ani Jakubisko do kultového filmu... Obe kolegyne sa skláňajú nad Michaeliným počítačom a nahlas si pobavene čítajú jej poštu. Na stole sa na ňu posmešne vyškiera vytlačená výpoveď – napísaná samotnou Michaelou. Prvotnú zlosť strieda pokoj. Priam nebeský. Nebyť vŕzgajúcich dverí, nik by si ju stáť vo vnútri jej vlastnej kancelárie ani nevšimol. Paródia.

„Dobré ráno. Hľadáte niečo?“ spýta sa Michaela absolútne pokojným a vyrovnaným hlasom. Obe kolegyne upriamia pozornosť k dverám. V ich tvárach sa však nedá prečítať nič. Dokonca ani pobavenie, ktoré im dvíhalo kútiky úst do úsmevu predtým, ako si všimli jej príchod.

Ani jedna z troch žien v miestnosti nedáva na seba poznať prekvapenie. Andrea s Denisou arogantne a pohrdavo hľadia Michaela priamo do očí. Bez ostychu, bez náznaku ospravedlnenia, bez hanby.

„Zdá sa, že ste našli všetko, čo vás zaujíma,“ pobavene povie Michaela. Z kabelky vyberá pero, po stole si posúva výpoveď a počítačom vytlačený podpis spechatí modrým perom. Prvýkrát v živote sa desí atramentovej náplne, ktorá pôsobí až príliš rušivo na čierno-bielom papieri. Dopísaním dnešného dátumu sa pre ňu všetko končí. Aspoň v tejto firme. Jej ruka sa s absolútnou ľahkosťou pohybuje po povrchu papiera. S mŕňajúcim sa atramentom sa strácajú aj jej pochybnosti o tom, či robí dobre.

„Zvykneš chodiť neskôr,“ ozve sa Denisa.

„Zato vy dve ste mali obrovskú motiváciu privstať si, však?“ Arogantná poznámka ju zabolí a pokojný tón ju stojí čoraz viac úsilia. Vie, že dôvod na túto komédiu im dala sama, keď sa počas pracovnej doby rozplakala za počítačom. Dva páry očí ju sledovali nie s lútosťou, skôr prešpikované zvedavosťou. Chcela si už včera vybiť zlosť, a dnes boli poruke práve ony. Osôbky, ktoré jej z pracovného života robili malé peklo od odchodu ich poslednej kolegyne.

Opäť sa jej chce kričať. Páli ju dľaň. Tak rada by každej jednu vylepila. Uľavilo by sa jej. Stojí však v bezpečnej vzdialenosti, a hoci sa jej chveje celé vnútro, hlas má pevný a pokojný.

Akékoľvek vysvetlenie tejto absurdnej situácie by bolo úplne zbytočné, nik sa však oň ani nepokúsil.

„Zabudli ste si podržať dvere, keď ste sa mi hrabali v počítači. V tomto ste predsa mali vždy prax. Ako ste na niečo také základné mohli zabudnúť?“ spýta sa posmešne. V myslí sa jej ako film vybavuje obraz spred niekoľkých mesiacov, keď ich v kancelárii sedelo o jednu viac, kým to jej večne usmiata kolegyňa nevzdala. Pár dní po jej odchode sedeli spolu na káve a rozprávali sa o odvahe odísť z minúty na minútu. Zuzana vtedy povedala Michaele, že väčšou odvahou je zostávať v ich spoločnej kancelárii. Až teraz na ňu doľahne význam jej slov.

Obe zmije sa idú posilniť cigaretkou a zvuk zadržajúcich sa dverí robí Michaele zrazu dobre. Ani sa nepohne z miesta, keď okolo nej prechádzajú v snahe čím skôr sa dostať von z miestnos-

ti. Vzduch pre všetky tri v uzatvorenej kancelárii je príliš hustý a kolegynky sa na svoju obhajobu neobťažovali povedať ani pol slova. Aj tak by bol každý blud, ktorý by vyšiel z ich úst, úplne zbytočný. To, čo urobili, nemalo vysvetlenie. Ani na to neexistovalo ospravedlnenie.

Konečne sa Michaele podarí odlepiť nohy zo zeme a presunúť sa na svoju, teraz už takmer bývalú, stoličku. Sadá si za počítač a musí sa usmiať. Absurdné. Prvýkrát po príchode do práce ho nie je nutné zapínať. Iste to nebolo prvý raz, čo bežal aj v jej neprítomnosti, preblesne jej hlavou. Denisa a Andrea predsa presne vedeli, aké heslo majú zadať a kde majú hľadať výpoveď. Michaela ju mala napísanú už niekoľko týždňov dozadu. Starostlivo prehodnotila každé slovo, ktoré do nej napísala, a ešte starostlivejšie ju uložila v súkromnom priečinku firemného počítača. Tak, aby ju nikto neobjavil. Každý deň bojovala s myšlienkou ukončiť všetko, čo ju v živote ťažilo. A na zozname neželaných skutočností sa práca držala na popredných miestach. Dostala sa tam iba kvôli nepríjemnému kolektívu. Iný dôvod nemala.

Obrazovka sa hemží poroztváranými súborami. Asi ju milé kolegynky skutočne nečakali. Michaela si nie je istá, či iba tieto stihli prezrieť, ale už jej na tom nezáleží. V mail boxe stláča tlačidlo vymazať, a keď sa jej program spýta, či si je skutočne istá, že chce vymazať všetko vrátane histórie, berie to ako výsmech. Sarkazmus. A vraj počítač nemá zmysel pre humor. Má. A nielen to. Má aj vlastnú dušu. Tú, ktorú mu jeho užívateľ vdýchne.

Netrápia ju rozpracované úlohy, nezodpovedaná pošta. Jediné, čo ju skutočne trápi, je vlastná hlúposť. Prečo nevymazala jediný súkromný mail, ktorý v pracovnej pošte bil do očí? Teraz vedia tie zmije všetko. Votreli sa nielen do jej počítača, odhalili veci, s ktorými sa pasovala vo svojom vnútri. Ktoré nepatria nikomu. Žiadnym cudzím očiam. Ráno tam stála pred nimi ako nahá. Ich víťazoslávne pohrdavé pohľady ju prebodávali. Vedia viac, ako by mali.

Veď práve ten mail ich pobavil tak, že si ho museli čítať nahlas. Z Denisiných úst jeho obsah vyznel ešte horšie, ako keď si ho Michaela asi stokrát čítala, slovo za slovom, uplynulý deň. Je jej úplne ukradnuté, čo si myslia, bolí ju však, že to muselo zájsť až tak ďaleko. Že jej niekto siahol na to najcennejšie – na súkromie. To nikdy s nikým v práci neriešila. Neprahla po klebetách o iných a rovnako nechcela, aby ľudia preberali jej život. Hlavne tí najmenej povolani vyjadrovať sa. Toto bola jediná prehra. V prvotnom ošiali chce vymazať z počítača úplne všetko. Nechať po sebe holý stôl, bez možnosti vedieť o rozpracovaných úlohách a projektoch. Tak, ako sa na toto miesto dostala. S holým stolom a prázdny počítačom. Prvé týždne v práci boli peklom. Začínala skoro ráno a končila neskoro večer, pretože sa jej stále ozývali klienti, ktorí mali rozpracované projekty s jej predchodkyňou. Vtedy často ani netušila, o čom je reč. Tak si niekoľkokrát musela vypočuť krik a rozčulovanie sa ľudí na druhej strane telefónnej linky či pri osobných stretnutiach. Nikdy im to nezazlievala, boli v práve. Aj ju by obťažovalo vysvetľovať a riešiť všetko od začiatku. Ibaže ona v tom bola nevin-

ne. A dnes vie, že aj jej predchodkyňa. Andrea a Denisa boli zohratý tím, ktorý pôsobil v podniku od jeho vzniku. Fluktuácia ďalších osôbok na oddelení bola neskutočná. Nik tam nevydržal dlhšie ako pol roka. Michaele slúžili ku cti viac ako tri roky.

Dvadsať minút božského pokoja v kancelárii. Cez otvorené okno prúdi dnu jemný vánok a ticho prehlušuje ruch mesta. Michaela otvára zásuvky pod stolom. Jednu za druhou. Tolko vecí. Suveníry z dovolení od tých „lepších kolegyň“. Zopár sladkostí, milión papierov, blokov, poznámok, lepiacich štítkov... Nevie, čo s tým. Nechce si vziať nič, aby sa náhodou nezastrájali, že odnáša aj to, čo jej nepatrí. Najradšej by zabuchla všetko vrátané dverí a odišla. Musí sa však popasovať ešte s jedným tvrdým orieškom. Postaviť sa zoči-voči svojej priamej nadriadenej. Tá prichádza každý deň až na deviatu. Akýsi manažérsky zlozvyk. Michaela tajne dúfa, že dnes urobí výnimku. Mohla by to vycítiť. Niečo ako šiesty zmysel, keď ste si istí, že niekde sa niečo zlé deje, alebo že vás niekto potrebuje. Je predsa žena. A tie šiestym zmyslom zvyčajne disponujú. Nechce sedieť v kancelárii a čakať, kým sa tie dve fuchtle vrátia. Očakáva ich každú minútu. Jedna káva sa predsa nedá piť večne. Dobré, možno cigareta môže predĺžiť ich ranný rituál, ale... Iste už všetkým vo firme porozprávali, čo sa deje. Nechce vidieť pohľady ľudí, s ktorými strávila posledné tri roky svojho života. Takmer dennodenne.

A lúčenia? Tie nenávidí. Najradšej by odišla v tichosti bez zbytočných komentárov, a prianiť si všetkého dobrého.

Do škatule od kancelárskeho papiera vkladá kávu, čaje a čokolády, ktoré mala ukryté v tajnej skrýši na horšie časy. Asi nastali. Neberie nič viac a nič menej, len to, čo si priniesla sama. Logické myslenie ju opustilo, keď ráno prekročila prah kancelárie. Nevie, či podľa zákona môže odísť okamžite, alebo jej bude plynúť výpovedná doba. Dúfa, že hoci neboli so šéfkou najlepšie kamarátky, nebude sa k jej rozhodnutiu stavať negatívne a nebude jej spôsobovať ďalšie trápenie. Má nárok na vysvetlenie, má právo na to, aby požadovala jej zotrvanie vo firme, kým nenájdu náhradu, ale...

Vo chvíli, keď sa otvárajú dvere na kancelárii, Michaela berie do rúk zvyšky vecí, ktoré predtým starostlivo uložila, výpoveď a kabelku, a vychádza na chodbu. Bez slova sa stretá takmer vo dverách aj so svojimi, už o chvíľu bývalými, kolegynami. Nevie, či je už Maja, jedna z účtovníčok a jej kamarátka, v práci, ale rozhodne sa čakať na šéfkou práve u nej v kancelárii. Na chodbe stretá asistentku ekonomického riaditeľa. Vychádza z kuchynky s dopitou šálkou kávy. Vôbec nemusí do tej šálky nazrieť, ani nepotrebuje iné veštecké schopnosti, aby vedela, že asistentka o všetkom vie. Je to zrejmé z jej pohľadu aj z toho, odkiaľ vychádza. Nechce vedieť, do čoho všetkého ju zasvätili. Dúfa, že iba do jej odchodu. Naivne. Za tie roky ich už veľmi dobre pozná. A pozná dobre aj sekretárku. Prahne po klebetách ako žraloky po ľudskom mäse. A najlepšie sú tie, ktoré riadne zraňujú. Na chvíľu ďakuje Bohu, že si ráno dala tabletku na zastavenie kŕčov a vracania, inak by zasa aj mizerná minerálka, ktorú raňajkovala,

skončila priamo pod stolom v kancelárii alebo rovno pred asistentkou na chodbe.

Maja sedí na svojej stoličke a ako vždy sa pri pití rannej kávy pohodáva. Rukou kľže po pracovnom stole. Nie prázdnu. Drží v nej myš. Kliká a usmieva sa nad akousi bulvárnu perličkou. Vyberá ich radšej, ako krimi noviny či správy o vojne v Sýrii alebo na inom konci sveta. Michaela potichu pristúpi a položí jej svoj „balíček prvej pomoci“, ako ho nazvala, na stôl a bez slova jej dáva prečítať svoju výpoveď.

„Takže si sa rozhodla?“ spýta sa, ale keďže vie o Michaelinom zámere už dlhšie, nie je prekvapená.

„Dá sa to tak nazvať,“ zvezie sa na stoličku a posúva Maji prázdny pohár, aby jej naliala minerálku. Vyschlo jej v ústach.

„Bola som v kuchynke po kávu, takže som čosi započula, ale... Tie dve zostali ticho hneď, ako som vošla. Asi by to chcelo niečo viac ako vodu,“ poznamená, keď jej vracia pohár naspäť.

„Chcem sa zobudiť aspoň o týždeň a zabudnúť na všetkých a na všetko, čo sa udialo za posledných pár dní. Už nevládzem,“ vzdychne Michaela. „Zasa som celú noc vracala, ani dnešné ráno mi nepridáva na pohode.“ Ruka, ktorou si dvíha pohár k perám, už nie je taká stabilná, udalosti posledných dní ju zmáhajú a zrazu sa rozplače. Vie, že Maja jej to nemá za zlé, ani to nebude rozširovať po chodbách firmy. A rovnako vie, že pozná dôvod jej slz a nepovažuje ich za slzy smútku za pracovným miestom.

„To, čo sa tu dnes ráno udialo, je to najlepšie, čo sa ti mohlo stať. Sama by si sa odísť neodhod-

lala. Ber to tak, že ti tie dve urobili vlastne láskavosť. Zajtra ráno by si mala zájsť za nejakým dobrým gastrológom, nemôžeš takto ďalej fungovať.“ Aby ešte viac potvrdila vážnosť situácie, vypína otvorený internetový prehliadač a otočí sa celou stoličkou k Michaelle.

„Naozaj to nejde. A neplač, prosím ťa, ešte si budú Magda alebo tie dve myslieť, že ti je ľúto, že odchádzaš.“

„Obávam sa, že ma Magda bude presviedčať, aby som zostala. Aspoň kým niekoho nenájdu ako náhradu za mňa. Ako priama nadriadená má na to právo. Ja vlastne už ani neviem, či je možné odísť len tak, z hodiny na hodinu. Viem, že sa dozvie o všetkom, pretože tie dve ráno našli môj mail od Mareka, ale budem argumentovať zdravotnými problémami. Ak nevezme moju výpoveď na vedomie, tak sa dám vypísať, aj keby som mala navštíviť psychiatra či patológa. Nevládzem. Už mám všetkého po krk.“

„Nezabúdaj, že Magda asi tuší, čo za kreatúry má na oddelení. Fluktuácia, ktorú tam má, hovorí za všetko.“

„A ty nezabúdaj, že keby ten problém chcela vidieť, tak by ho dávno vyriešila a netrpela by také správanie. Myslím, že hoci sa tie dve tvária, že šéfkou nenávidia, tak s ňou idú ruka v ruke. Som chorá z tej pretvácky. Stačí málo času na odhadnutie situácie, ale ja som nedešifrovala kľúč na vzťahy u nás na oddelení ani za tri roky. Pretože sa nevyznám vo falošných ľuďoch a nenávidím tieto hry.“

„A čo ti písal Marek v tom osudnom maili?“
váhavo sa spýta, pretože vie, že touto témou krá-

ča ešte po tenšom lade, ako keď sa bavili o rannej príhode v práci.

„Marek?“ trpko si vzdychne Michaela. „Tak ten mi napísal prvý siahodlhý mail v živote. Nikdy doteraz to neurobil, pretože sme všetko riešili z očí do očí. Až teraz asi naozaj otvorene reagoval na to, čo sa medzi nami udialo minulý týždeň. Preto mi je z toho celého na hovno. Napísal nelogicky usporiadané myšlienkové pochody jednej, asi vínom podporenej, chlupskej hlavičky. Tie dve sa statočne zabavili na môj účet. Irónia osudu,“ zovrelo Michaela vnútro. V maili, ktorý počas konverzácie s Marekom preposlala na jeho adresu, boli aj fotky. To ju škrie a bolí najviac. Tajomstvo, ktoré ju máta po nociach aj vo dne, vyplávalo na povrch. Najhoršie je, že pred tými najnepovolanejšími osobami. Pri tom, čo sa udialo v práci, aspoň na chvíľu zabúda na to, čo sa za posledné dni deje v súkromí. A znovu je to tu.

„No nič, zdá sa, že niekde tam predsa existuje Boh. Prosila som ho, aby dnes šéfka prišla skôr, a tuším ju počujem na chodbe. Idem, kým sa tie dve nenahrnú na rannú poradu do jej kancelárie. Chcem mať aspoň v niečom náskok. A možno kým začne Magda poradu, budem už sedieť v aute a pôjdem... kam vlastne? Do prázdneho bytu? Nie, na úrad práce,“ dodáva už viac-menej sama pre seba a vychádza naposledy z Majinej kancelárie.

Michaela zastaví auto, pretože nevidí cez slzy na cestu. Rozhovor so šéfkou neprebíhal podľa jej predstáv, ale bola pripravená na všetko. Nik ju neprosil, aby zostávala. Na druhej strane ju

Magda ani neposielala preč. Najprv jej ponúkla zopár dní voľna, aby si všetko nechala uležať v hlave, ale podvedome vedela, že je to len pokus udržať si šikovnú podriadenú. Nečakala, že naozaj bude môcť odísť okamžite. V aute je jej stále horúcejšie. Bolesť žalúdka sa stupňuje. Zastaví na krajnici diaľnice. Vie, že to nie je práve najbezpečnejšie. Tolkokrát predsa pozerala vo večerných televíznych novinách spoty o nehodách, ktoré sa stali práve vďaka neopatrnosti vodičov vychádzajúcich z odstavených áut. Vina vodičov, čo museli okamžite zastať na diaľnici, ktorej chýba odstavný pruh. Zastaviť je však vždy lepšie, ako vyvrátiť obsah žalúdka priamo za volantom.

Po úspešnom vyvrátení posledných kvapiek minerálky, ktorú Michaela raňajkovala, si sadá do trávy pri krajnici. Zosúva sa nižšie, aby ju náhodou nezachytilo rútiace sa nepozorné auto. Nesleduje tie, ktoré sa mihajú v plnej rýchlosti za ňou. Viac by sa jej z nich točila hlava. Sú jej ukradnuté rovnako, ako je ona ukradnutá každému, kto v nich sedí. Telo jej bičuje triaška a myseľ umárajú otázky, ktoré nikdy nebude vedieť zodpovedať. Hľadá dôvody celej prekliatej situácie. Nanešťastie bezúspešne.

Najviac ju trápi neustále vracanie. Bráni jej žiť normálny život. Dýcha pomaly a zhlboka, a hoci nasáva výpary z ciest, práve vďaka pomalým nádychom a výdychom si uvoľňuje žalúdok. Aj triaška stráca na intenzite.

„Prepáčte, stalo sa vám niečo?“ ozve sa spoza Michaelinho auta. Slnko jej bráni vo výhlade, rozoznáva príjemný mužský hlas. Pomaly, neisto

otáča nielen hlavu, ale takmer celé telo a od nôh si prezerá chlapa, ktorý sa k nej skláňa a podáva jej ruku.

„Zatočila sa mi hlava. Trochu mi prišlo zle,“ odpovedá bezradne a vstáva na nohy vďaka podanej pomocnej ruke.

„A teraz, ako sa cítite teraz?“

„Dost' mizerne, ale lepšie ako pred chvíľou.“

Muž jej stále drží ruku. Michaelu to mátie.

„Máte zrýchlený pulz,“ uvoľní zovretie zápästia, a až vtedy si všimne, že jej meral tep.

„Na vine je vracanie,“ odťahuje inštinktívne ruku a pošúcha si zápästie.

„Vracali ste? A takto chcete sadnúť do auta a pokračovať v ceste, správne tomu rozumiem?“

„Už je mi trochu lepšie,“ znovu rezignovane dodáva, ale premáha závraty, ktoré pretrvávajú. Chce sa jej kričať, že nie je jej otec, ani partner, ani nikto, kto by jej mohol hovoriť do života. Že jej nemá právo diktovať, čo môže a čo by nemala robiť, ale vzápätí si uvedomí, že chce pohryzť ruku, ktorá ju hladká a svoj hnev obracia na nevinného človeka.

„Ste chorá, máte virózu, alebo ste tehotná? Poznáte príčinu nevoľnosti?“ chrli otázky neznámy sympatický muž.

„Nie, prišlo mi iba nevoľno. Jednoducho som zastala a...“

„Zjedli ste niečo ťažké?“

„Neraňajkovala som,“ odpovie stroho.

„Stalo sa vám to po prvý raz? Myslím tú nevoľnosť,“ spresní otázku.

„Neviem, zopárkrát sa mi to už stalo, ale nie je to nič katastrofické,“ nervózne odpovedá na vý-

sluch. Prekáža jej jeho starostlivosť, ale hnevá sa zbytočne. Prešlo okolo nej niekoľko stoviek ľudí, a všetkým bola ukradnutá. V dnešnej dobe sa takmer nik nezastaví, hoc aj zomierate uprostred ulice. „Môžete niekomu zatelefonovať, aby po vás prišiel?“ nevzdáva svoju starostlivosť.

„Asi ťažko,“ hovorí skôr sama pre seba. „Ďakujem za ochotu, ale budem úplne v poriadku. Nerada vás zdržujem, iste máte svoje povinnosti a...“ slušne sa snaží zbaviť spoločnosti, o ktorú v tejto chvíli vôbec nestojí. Cíti sucho v ústach, pachuť po vyvracanej minerálke jej na pohode nepridáva.

„Prepáčte, ale nerád by som vás nechal nasadnúť do auta v tomto stave. A ešte k tomu ste na diaľnici.“

„Ďakujem za starostlivosť, ale naozaj mi je lepšie.“

„Počkajte tu,“ zastaví ju neznámy, keď sa rezkým krokom presúva k vlastnému autu. Parkuje na krajnici niekoľko metrov od nej. Michaela si všimne na obrovskom čiernom aute iba bratislavskú ešpézetku.

Keď sa vracia, v ruke hrká fľašou minerálky a roztápa v nej niečo, čo ju mení na bielu hmotu.

„Napite sa, toto vám urobí dobre.“

„Ďakujem, mám vlastnú minerálku.“

„Chcem vám iba pomôcť,“ znovu jej podáva fľašu s vodou.

„Ja ale netuším, čo ste do tej vody dali, je biela,“ mykne spontánne plecami a ani trochu sa nehanbí za svoju nedôveru. Posledné, čo jej chýba, je dať sa zdrogovať uprostred diaľnice ob-

chodníkom s bielym mäsom a nechať sa uniesť za hranice Slovenska.

„Prepáčte, mal som sa asi predstaviť. Vysvetlím vám, že som lekár, nie pašerák, a neprisypal som vám do vody ani drogy, ani nič podobné. Je to len prvá pomoc pri nevoľnostiach. Nevieam, či poznáte Anacid,“ snaží sa rýchlo vysvetliť obsah roztopený vo vode.

„Vy prepáčte mne, nechcela som byť drzá. Vážim si vašu starostlivosť, ibaže v dnešnej dobe sa málokde nájde človek, ktorý dokáže nezištne pomôcť úplne cudzej osobe.“

Muž sa usmeje, siaha do tašky na doklady, ktorú si priniesol z auta a podáva jej vizitku. MUDr. Dávid Darnady, PhD., gynekológ-pôrodník.

„Bežne nosíte v aute výbavu liekov?“ Gynekológ-pôrodník s aprobáciou na gastrológa by sa jej za normálnych okolností určite páčil, ale keď sa hnevá na celý svet, je ťažké oddeliť zrno od pliev. Chce byť sama, ale nechce zaujať drzý či nepríjemný postoj k náhodnému okoloidúcemu, ktorý je ochotný pomôcť.

„Napriek svojmu povolaniu – nezvyknem.“

S úsmevom na perách vyzerá lepšie. Michaela si odpije ešte dva glgy z minerálky, ktorá jej chladí vnútro. V okamihu, keď sa ju pokúša zatvoriť, sa jej znovu zatočí hlava a silné napnutie ju prinúti vyvrátiť všetko, čo do žalúdka práve dostala. Nestihne sa ani odvrátiť na druhú stranu, a tak si doktor Darnady pozrie celé divadlo. Neuskočí na druhú stranu, práve naopak. Postaví sa za ňu, v snahe stabilizovať ju, aby pri závrate neodpadla. Jednou rukou ju objíma popod prsia, druhou jej pridržá rozpustené vlasy. Drží ju ešte

chvíľu aj keď prestane vracat' a cíti, ako sa jej trasie celé telo.

„Nesmiete takto šoférovať, dievča,“ prihovori sa jej znovu a pomaly uvoľňuje zovretie. „Ako sa vlastne voláte?“

„Michaela,“ odpovedá ako žiačka v škole pred tabuľou, keď ju vyzvú, a pokúša sa otvoriť minieráľku a ovlažiť si pery.

„Nepite to už,“ zastaví jej ruku blížiacu sa k perám. „Musíte ísť do nemocnice. Kedy ste naposledy jedli?“

„Ďakujem za pomoc. Skutočne. Ibaže nepotrebujem nemocnicu ani lekárov.“

„Tvrdíte, že nemáte virózu, nie ste tehotná, ani ste nezjedli nič, čo by vám mohlo spôsobiť nevoľnosti. Ako si teda vysvetľujete váš stav?“

„Ach, lekár,“ pokúša sa o chabý úsmev Michaela. „Musím si sadnúť,“ upozorňuje ho, keď sa jej opäť zatočí hlava.

„Chcel som vám navrhnúť auto, ale to by sme nemohli stáť na diaľnici.“ Preskúma rukou terén a prisadá si k Michaelae. Pôsobí smiešne. Príliš naškrobene a opatrne. Akoby v tráve sedel prvýkrát. Asi si nechce zašpiniť nohavice hneď zrána, ale ak by zostal stáť, pre hluk áut by nezachytil ani časť rozhovoru. „Tak ako je to s vašimi nevoľnosťami?“

„Ste lekár. Vôbec sa neponáhľate do práce?“ neveriacky poznamená. „Či? Štrajkujete? Teraz je to, tuším, v móde.“

„Máte pravdu, som lekár. A s tým súvisí aj pomoc ľuďom alebo záchrana ľudských životov. Myslím, že vy potrebujete pomoc. Takže som v správny čas na správnom mieste, nie?“